థేంక్స్‌ఫర్ ది పి. యం.

ఆ వరుస బంగళాలు సిమెంటు కేకుల్లా వున్నాయి. వాటిముందు వయ్యారంగా వంగివున్న రోడ్డు, ఆ బంగళాలలో ఉండేవారి జోలికి దరిద్రం రాకుండా దేవుడు గీసిన గిరిలా ఉంది. దాని ముందున్న బీచ్ వెన్నెల కుప్పలావుంది. సముద్రంమీద వెన్నెల వెండి ఆవిరిలా వుంది. ఆ వరుస బంగళాల్లోవున్న 13 వ నెంబరు ఇంటి ఆవరణ ఆరేకరాలుంటుంది.

ఆ చలి రాత్రి దాన్లోని ఆకు కదలని చెట్లు ఆ వెన్నెల్లో రాతిచెట్లలా వున్నాయి.

ఆ ఇంటి గేలుపక్కనున్న గేరేజి కొత్త సబ్బు ముక్కలా వుంది, ఆ బంగళా పోర్టికోలో ఆగి వున్న మూడు కార్లు రెక్కలు ముడుచుకున్న ఇనుప పక్షుల్లా వున్నాయి.

ఇంటి ముందు పూల తోటలోని రెండు దారులు సన్న పిల్ల రెండు జడల్లా వున్నాయి.

ఆ దారులు పక్కనున్న ఎర్రకుండీలు పసి పాపల దోసిళ్ళలా వున్నాయి.

వాటిలోని మొక్కలు పూల బరువుకి వంగి, తీరిన కోరికల్లా వున్నాయి.

ఆ ఇంటి ముందున్న మొజాక్ మెట్లు కరడు గట్టిన పాల ముక్కల్లా వున్నాయి.

పై మెట్టుమీదున్న డోర్ మేట్ స్పాంజ్ కేక్‌లా వుంది.

ఆ వరండాలో వున్న గుండ్రబల్ల పెనువువ్వ బొడ్డులా వుంది. కాని చుట్టూవున్న ఎర్ర ప్లాస్టిక్ కుర్చీలు ఆ పువ్వు రేకుల్లా వున్నాయి. దాని మీదున్న నల్లగాజు కుండీ తెగబలిసిన తుమ్మెదలా వుంది.

ఆ వరండా చివర నిద్రపోతున్న బంట్రోతు శాని సలా వున్నాడు.

వరండా వెనక హాల్లో సీలింగ్ మధ్య చిన్న ఆకు పచ్చని ఎలెక్ట్రిక్ లైటు పులికన్నులా ఉంది.

నేలని హాలంతా పరచివున్న రెడ్ కార్పెట్ రక్తపు మడుగులా వుంది.

ఆ బంగళాముందు ఒక నల్లటికారు చప్పుడు చేయ కుండా వచ్చి ఆగింది. దాన్లోంచి ఒక ఎత్తైన యువకుడు దిగాడు. అతని సూటు నల్లగా ఉంది. అతని హేట్ ఫెల్ట్‌ది. అతని జోళ్ళ అడుగులు రబ్బరువి. అతని చేతిలో నల్లనిసంచీ వుంది. అతని కళ్లకి దళసరి అద్దాలు వున్నాయి. రమ్మూ, పాఠక మహాశయా! మనము ఆ యాగంతకుని వెంబ డింతము, రమ్ము.

గేటు నెమ్మదిగా తెరచి అతను లోపల ప్రవేశించేడు. చప్పుడు చెయ్యకుండా వరండా ఎక్కి తన టార్చిలైటు వేసి బంట్రోతు నిద్రపోవడం చూసి సంతోషించినట్టు, తన

కోటు కాలరు పైకెత్తి హేట్ అంచు కళ్ళవరకూ లాగి తలుపు మెత్తగా తోసేడు. ఆ నల్లసూటు వ్యక్తి.

తలుపు తీసే ఉంది.

అతను హాల్లోకి వెళ్ళి మేడ మెట్లమీద వెలుగుతున్న లైటుని ఆర్పేసేడు. ఆ ఇంటి క్రింద భాగంలో అలజడిలేదు.

అతను తన చేతిసంచీ తెరచి. దానిని పరీక్షించి. నిశ్శబ్దంగా మేడమెట్లు ఎక్కడం ప్రారంభించేడు. మెట్ల మలుపువరకూ వెళ్ళేసరికి అదే సమయంలో మేడ దిగుతున్న ఒక యువకుడు అతన్ని గట్టిగా పట్టుకొని "మేథ్యూ! దొంగొచ్చేడు" అని గట్టిగా కేక వేసేడు.

ఆ కేకకి మేడమీద హాల్లోంచి ఐదుగురు యువకులు పరుగెత్తుకొచ్చి అతన్ని చుట్టు ముట్టేరు.

"సారీ బ్రదర్స్, లేటై పోయాను" అన్నాడు ఆ నల్ల సూటు మనిషి.

"నువ్వు టైముకి ఏ పార్టీకి వచ్చావు గనుక రెగ్గీ!" ప్రశ్నతోనే జవాబు చెప్పాడు చలపతి.

"నీకోసం పెళ్ళి ఆపలేదనుకో" అన్నాడు సుందరం.

"మంచి పన్జేసేరు" నొచ్చుకోలేదు రెగ్గీ.

ఇంకా రెండో రౌండులోనే వున్నాం" అన్నాడు డాక్టరు జగన్నాథం.

"మనకి మూడు రౌండ్లు అయితేనేగాని మందుకీ, మంచినీళ్ళకీ తేడా తెలీదు" — ప్రకటించేడు సుందరం.

"శుభం, త్వరగా తెలియనివ్వకు" నవ్వేడు రెగ్గీ.

అంతా మేడమీద హాల్లోకి వెళ్లేరు.

తెరచాటున చందమామల్ని దాచినట్లు హాల్లో కన్సీల్డ్ లైటింగ్ వుంది.

హాలు మధ్య మేహాగనీ డైనింగ్ టేబిలు కొండ కొలనులా నల్లగా వుంది.

దాని మీదున్న ప్లేట్లు ఆ కొలనులో పూసిన వింత పూలలా వున్నాయి.

ప్లేట్ల పక్కనున్న సీసాలు ఖరీదైన "మందు" సీసాల్లా వున్నాయి. వాటిలో ఒకటి రక్తం సీసాలా ఎర్రగా వుంది.

ఆ హాల్లో గోడనివున్న తైలవర్ణ చిత్రంలో ఒక ఎత్తు గుండెల పిల్లవుండి, పిల్ల జాకెట్టు అడుగు గుండీలు తీసి వున్నాయి. మీద గుండి ఆమె పెడుతోందో విప్పుతోందో చెప్పలేం.

* * *

పార్టీ చాలా ఆప్ రోరియస్‌గా జరుగుతోంది. పార్టీలోవున్నది మొత్తం ఏడుగురు. అందులో ఐదుగురు మేత్యూ (మధు), రెగ్గి (రఘు), సుందరం, జగన్నాథం, జగన్‌మోహన్-డాక్టర్లు. చలపతి కంట్రాక్టరు. వెంకట్రావు ప్లీడరు.

డాక్టర్ల స్నేహం చాలా మంది చాలా కారణాలవల్ల చేస్తారు. కొంతమంది స్టేటస్‌కోసం చేస్తారు. కొంతమంది ఉచిత వైద్యంకోసం చేస్తారు, మరికొంతమంది సేంపిల్ మందులకోసం చేస్తారు.

వెంకట్రావు "మందు"లకోసం చేస్తాడు.

చలపతి "నర్సుల"కోసం చేశాడు.

చలపతికి మందులో ఇంటరెస్టులేదు. అలాగని అతను ఏ పార్టీ వదులుకోడు. అతనికి మొదటి రౌండుకి ఆకలి పోతుంది. రెండో రౌండుకి స్త్రీ వాంఛ చచ్చిపోతుంది. మూడో రౌండుకి నిద్ర వచ్చేస్తుంది. అతను ప్రస్తుతం మూడో రౌండులో వున్నాడు. అంచేత అతను "యింతకీ యీ పార్టీ దేనికీ?" అనడిగాడు ఆవలిస్తూ.

"నీ కెందుకు అవన్నీను? వేత్యూ యిస్తున్నాడు. మనం తీసుకుంటున్నాం. ఎందుకైతేనేం! ఒకడు కసిరాడు.

"దొరసాని కొరక బడిం దేమోనని" - చలపతి డౌటు

"నీ మనసులోది డౌటా? ఈర్ష్యా?"

"ఎఫ్. ఎస్‌గా వస్తే ఇద్దరన్నట్టు, రెండూనా?"

"బుద్ధి గడ్డితిని అడిగాను."

"ఇంక తినకు. అసలు నువ్వెందుకొస్తావ్ యీ పార్టీలకి?"

నువ్వు తాగవ్, మమ్మల్ని తాగనియ్యవ్."

"తోడేలుతో గొర్రెపిల్లన్నట్టు."

"చలపతీ! వెనగ్గదిలో పరుపుంది."

"దానిమీద చలవచేసిన దుప్పటీవుంది."

"రెండు దిళ్ళూ, ఒక బాలీసూ వున్నాయి."

"పోయి పడుకో"

"ఇంతకీ పార్టీ ఎందుకర్రా అంటే పడుకోమంటా రేంవిటి!

"పార్టీవా ? ఎందుకైతే నేఁవిఁల్లే." మేథ్యూ అన్నాడు.

"మేథ్యూ రేపు అశ్వమేథయాగం చేస్తాట్ట, అందుకు."

"అందులో గుఱ్ఱానివి నువ్వే. పొద్దున్నే చాలా పరిగెత్తాలి. పడుకోఁ అమ్మా."

"హేవరు పరిగెత్తాలి ?"

"నువ్వేనమ్మా. బజ్జో బాబూ."

"పార్టీ ఎందుకో చెప్పకపోతే నేను పడుకోఁను." చలపతి మొండికెత్తేడు.

"పార్టీవా..." సిగరెట్టు అంటిస్తూ అడిగేడు మేథ్యూ. ఒక గమ్మత్తు జరిగింది.

"హేం గఃవఁత్తు ?"

"ఎప్పుడు ?"

"నిన్న రాత్రి...."

• • •

నిన్నటి వెన్నెలరాత్రి, వెండి పౌడరు అద్దుకుంది.

వెచ్చదనం పుట్టించుకో గలిగిన వాళ్ళకి కావలసినంత చలి వుంది.

అప్పటికప్పుడే సెకండ్ షోలు మొదలుపెట్టేశారు. రోడ్లు పలచబడిపోయేయి.

ఎమర్జెన్సీ వార్డునుండి చూస్తే దూరంగావున్న ఆస్పత్రి అద్దాలమేడలా వుంది. ఎమర్జెన్సీ వార్డు మాత్రం నిర్జీవంగా,

నిశ్శబ్దంగావుంది. దాని వరండామీద చీకటిలో తోటీ సింహాచలం తాగిన మత్తు నిద్రలో వున్నాడు.

వార్డులోని గోడవాచీ సమ్మెట పోట్లతో కాలాన్ని సాగకొడుతూంది.

రూములో మధ్య టేబిలుంది. దానిమీద ఖద్దరుగుడ్డ వుంది. ఆ గుడ్డమీద పుస్తకం ఉంది. దాన్ని రెండు కళ్ళు చదువుతున్నాయి.

పుస్తకం "పండితులకోసం పుదుచ్చేరినందు ప్రత్యేకం ముద్రించబడినది."

కళ్లు నర్సు సరోజవి. పుస్తకం చదువుతున్న సరోజకి యింక చదవాలన్న కోరిక లేదు. అప్పటి ఆమె కోరికగురించి రాస్తే గౌరవస్థులు చదవరు. కాని అదిమాత్రం అటువంటి పుస్తకం చదివితే అరవై యేళ్ళవారికైనా కలిగే కోరికే.

ఆమె ఎముకల్లో అనిర్వచనీయమైన పీకు ప్రారంభమైంది. గుండెలు భారం ఎక్కువై ఎదురు గోడని వెళ్ళి గుద్దెయ్యాలనిపిస్తోంది ఆమెకు.

ఎదురుగావున్న టేబిలుని పంచి విరిచెయ్యాలని వుంది.

మార్పుకోసం ఆమె ఫ్లాస్కులో కాఫీ కప్పులో పోసుకొని తాగింది.

తాగేక నిప్పుల నీళ్ళు తాగినట్లు అనిపించింది ఆమెకి. ఆమె వూపిరి వదులుతున్నప్పుడు నిప్పులరవ్వలు బైటకు వస్తున్నట్టనిపించింది. ఆ తాపానికి శాంతి...

కప్పు నేలని కొట్టెయ్యాలి.

టేబిలు గోడకేసి కొట్టెయ్యాలి.

లేకపోతే నిద్రమాత్ర!

ఎన్నాళ్ళీ మాత్రలు!

మాత్రలులేని రాత్రి—మందులేని రాత్రి—పేషెంట్లు లేని రాత్రి - సరసంచేసిన డాక్టరు ఆగిపోని రాత్రి.

ఈ నెల మరిరాడు.

అబ్బా ఒక నెల! అమ్మో ఒక నెలే?

ముప్పై రాత్రులే!!

అదే రాత్రి -

కమల కుర్చీలో కూర్చుంది. ఎదురుగా అద్దంలో తన మొహం చూసి పోల్చుకో లేనట్లు తుళ్ళిపడింది.

అద్దం ముందు కూర్చున్న కమల పెళ్ళికూతురులా వుంది.

ఆ గది ఆకుపచ్చనిరంగు, ఆకుపచ్చని లైటు కాంతికి చిక్కబడి నాచుపట్టిన మొసళ్ళ చెరువులా వుంది.

ఆ గది తలుపులు, కిటికీలు మూసివేయడం వలన గాలి వేడిగా వుంది.

ఆ వేడిగాలికి కమల చర్మం వేడెక్కి జ్వరం వచ్చినట్టుంది. ఆమె ఏదో యిష్టం లేనిపని చేస్తున్నట్టూ, ఆ పని తప్పుపని అయినట్టూ, ఆమె మొహంలో భయం, ఆతృతా కనిపిస్తున్నాయి. భయంవల్ల ఆమె పెద్దకళ్లు యింకా పెద్దవై వాటి సహజ సౌందర్యం పోగొట్టుకున్నాయి.

ఆమె పట్టుచీర జరీ పువ్వుల్లోనూ ఆమె ఆభరణా

ల్లోనూ, పడి ప్రతిబింబిస్తున్న విద్యుత్కాంతి ఆమె అందాన్ని డిస్ట్రాక్ట్ చేస్తోంది.

ఆమె భుజాలపైన వేసుకున్న నైలాన్ గుడ్డ వెన్నెల పొరలా వుంది.

ఆమె జడ మొదటినుండి చివరవరకూ గులాబీలే పూసిన వింత చెట్టులా వుంది.

ఆమెనగలు ఆరు వీసెలు బరు వుంటాయి. ఆమె వాటిని అసహ్యించుకుంటున్నట్టు కనిపిస్తోంది.

ఆ ఆభరణాలలో రాళ్లు రంగుల పురుగుల్లా కనిపిస్తున్నాయి ఆమెకు.

ఆమె వడ్డాణం సన్నని నడుముకు చుట్టుకున్న బంగారు పాములా వుంది.

ఆమె పట్టుచీర పువ్వులు ఆమె చుట్టూ పెరిగిన విష వృక్షం పూసిన జరీ పువ్వుల్లా వున్నాయి.

అద్దంలో ఆమె ముఖం చూసుకుంది. భయంవల్ల బయటకు కనిపించేటంతగా వణికి పోతున్నాయి ఆమె పెదవులు.

చేసుకున్న ముస్తాబూ, పెట్టుకున్న అభరణాల తీరూ చూస్తే లేచిపోయే పెద్దింటి అడదానిలా ఉంది ఆమె. కాని బైట బ్యాండు సంగీతం కోలాహలం వింటే, ఆమె ఇష్టంలేని పెళ్ళి చేసుకుంటున్న మనిషిలా వుంది.

ఈలోగా తలుపు చప్పుడు చెయ్యకుండా తీసి ఒక వ్యక్తి గదిలో ప్రవేశించి తలుపు మూసేశాడు. అతనికి ముప్పయి ఐదేళ్లు ఉండవచ్చు. ముప్ఫయి ఐదేళ్ళ కసరత్తు

చేసిన మనిషిలా అతి బలంగా భారీగా ఉన్నాడు అతను: అతని కనుబొమ్మలు దుక్క గొంగళీ పురుగుల్లా వున్నాయి! అతని వంకీలజుత్తు సాగతీస్తే మూడు మూర లుండొచ్చు. అతని సన్నని మీసం చిరుకత్తుల జతలా వుంది. అతని టెర్లిన్ షర్ట్ పాము పొరలా వుంది. అతని మెడ చుట్టూ వున్న స్కార్ఫ్ చారల పాములా వుంది.

వంగినప్పుడు కూడా తన మొహంచూసుకునే ఉద్దేశం తోనే పాలిష్ చేసినట్టు ఉన్నాయి అతని జోళ్ళు.

అతని కుడి బుగ్గమీద ఉన్న ఇంటూ మార్కులాంటి మచ్చ రౌడీల దెబ్బలాటలో తగిలిన గాయం మచ్చలావుంది.

అతని షర్ట్ కుడిచెయ్యి, చేతి కండలు చూపడానికే మడత పెట్టినట్టు మడత పెట్టబడి ఉంది.

అతని కుడి ముంజేతికి పది అంగుళాల తోలు పటకా వుంది. ఆ పటకాకి అక్కడక్కడా ఇత్తడిముళ్లు వున్నాయి. ఆ పటకాతో ఎవర్నేనా మొడితే మూడుసేర్ల రక్తం కారుతుంది.

అతని నోట్లో బీడీ ఆరిపోలేదు.

ఆ వ్యక్తి, హీరోయిన్ని పెళ్ళి చేసుకోవటానికి తయారయిన విలన్లా వున్నాడు.

అతన్ని చూసి భయంతో పరిగెత్తింది కమల.

ఆమెను ఆటంక పరచడానికే నన్నట్టు అతను చేతులు బారుగా చాపాడు.

ఆమె మూడు అడుగుల్లో అతన్ని చేరి అతని చేతుల్లో వాలిపోయింది.

అతను ప్రేమతో ఆమె తల నిమురుతూ "ఎలా ఉంది" అని అడిగేడు.

"భయంవేస్తోంది—"

"మధ్యలో భయపడితే ఎలా?"

ఈలోగా తలుపు అతి మెత్తగా తట్టిన చప్పుడు అయింది. కమల మూడు అంగల్లో వెళ్ళి కుర్చీలో కూలబడి జుత్తు చేత్తో సవరించుకుంటున్నట్లు నటించ సాగింది. స్కార్ఫ్ సర్దుకుంటూ అతను తలుపు తీశాడు.

ఇద్దరు మొగాళ్లు పూలదండలు పట్టుకొని గదిలోకి వచ్చేరు. వాళ్ళలో చిన్నవాడు "విలన్" మెడలో దండ వేశాడు. రెండోవాడు "కమలారావుగారూ! మిమ్మల్ని ఎలా అభినందించాలో తెలియడంలేదు" అంటూ దండ ఆమెకు అందించేడు.

దండ అందుకుంటూ కమల "నాకు భయంవేస్తోంది" అంది.

"మొదటిరాత్రి అందరికీ అలాగే ఉంటుంది. మీరు భయపడకండి" అన్నాడు చిన్నవాడు, ద్వంద్వార్థం కళ్ళలో.

పెద్దవాడు "విలన్" వేపు తిరిగి "అమోఘం. మీ ఇద్దరి నటనా బ్రహ్మాండం. ఈ నాటకంతో ఆంధ్ర దేశం అంతా జయించెయ్యవచ్చు. భార్యా భర్తలైయుండి మీలో హీరోయిన్ - విల్లన్లు వెయ్యడం ఒక ప్రత్యేక ఆకర్షణ" అన్నాడు.

చిన్నవాడు కమలతో "మీకు ఇదివరకు స్టేజి అనుభవం లేదంటే నమ్మలేం" అన్నాడు.

"రెండో సీన్ సెట్టు వేస్తున్నారు. సీన్ మీతోనే ప్రారంభిస్తుంది. వేగం సిద్ధంకండి" అన్నాడు కమలతో పెద్దవాడు.

కమల జవాబు చెప్పేలోగా బైట పెద్ద కోలాహలం.

"హాలు అంటుకుంది" అన్న కేకలూ వినిపించేయి.

"హాలు" అన్న ఒక్క మాటే గదిలోంచి విన్నారు-పూలదండల డైరెక్టరూ, అసిస్టెంటూ, వాళ్ళు గది దాటగానే తలుపులు గాలికి మూసుకుపోయేయి.

కమల ఆత్రంగా పరిగెత్తి తలుపు తోసింది. కాని తలుపురాలేదు. అయ్యో "తలుపు రాలేదండీ" అంది వణుకుతున్న గొంతుతో.

"నన్ను తియ్యనీ," అతను తోసినా తలుపు రాలేదు.

బైట నిప్పులపాముల చీలికనాలుకల్లా మంటలు లేస్తున్నాయి. మనుషుల ఏడుపులకి పేలుతున్న వెదుళ్లు లయ వేస్తున్నాయి.

"బాబూ తలుపు తియ్యండి" అని దీనంగా అరుస్తూ కమల చేతుల్తో తలుపుమీద గట్టిగా కొట్టింది. ఆమె చిటికిన వేలు బద్దలై తలుపుమీద రక్తం కారింది.

ఆకుపచ్చని లైటు కాంతిలో ఆ రక్తం కాటుక కంటి నీరులా నల్లగా ఉంది.

"నువ్వు భయపడకు కమలా" అతను ధైర్యం చెప్పేడు.

"భయపడకంటా రేంవిటండీ? అయ్యో భగవంతుడా! ఇప్పుడేం చెయ్యమంటావ్? వేగం ఆలోచిం

చండి. లేకపోతే మనం చచ్చిపోతామండీ! కాలిపోయి చచ్చిపోతామండీ...ఆ కిటికీ తెరవండీ....మనం చచ్చిపోతే ఎన్న....” ఆమె దెయ్యాన్ని చూసిన మనిషిలా ఆగి పోయింది.

ఆమె మాట్లాడుతూ వుంటే అతను కిటికీ తెరచి “భగవాన్” అని కళ్ళు మూసేసుకున్నాడు.

అతను కిటికీ తెరవగానే మంట నిప్పుల మేఘంలా గదిలో ప్రవేశించింది. ఆ మంటకి అతని విగ్గూ, స్కార్ఫూ, కృత్రిమపు కనుబొమ్మలూ, షర్టూ అంటుకున్నాయి.

“కమలా అంటూ అతను ఆమె వేపు తిరిగేడు.”

ఆమె మొహంమీద చమట బిందువులు మంటల ఎర్రకాంతిలో రక్తం బిందువులులా ఉన్నాయి.

అతను కాలిపోయిన కళ్ళతో “ఇక బతకను” అని తెలిసిపోయిన మనిషిలా భాషలేని పెనుకేక వేసి పరిగెత్తడం ప్రారంభించేడు.

“అయ్యో ఆగండి” అంటూ ఆమె అతన్ని వెంబ డించింది.

వాళ్ళు గరళంలాంటి చీకట్లో పరుగెత్తుతున్నారు. కాని వాళ్ళని ఒక నిప్పులమేఘం వెయ్యి నాలికలు చాపి వెంబడిస్తున్నది.

కత్తులరాళ్ళు - విరిగిన ముళ్ళు - విషపు చీకటి - నిప్పులవర్షం - బతికుండగానే కాలిపోతున్న మనిషి - వెనక బ్రతికుందో చచ్చిపోయిందో తెలుసుకోలేని ఆమె.

ఆమె అలసిపోయి పరిగెత్తలేక ఆగింది. తను చచ్చి

పోయినట్టూ - తనను పాతిపెట్టేసినట్టూ-తనకు చచ్చిపోయేక పీడకల వస్తున్నట్టూ ఆమెకు అనిపించింది.

కల కాదు. యీ పగిలిన పాదాల రక్తంలో అబద్ధం ఏమీ లేదు.

అంతా నిజం! నిజం!

కళ్ళు మూసుకున్న ఆమెకు మేఘం దగ్గరపడ్డట్టు "సరసర" మన్న శబ్దం వినిపించి తిరిగి పరుగు ప్రారంభించింది.

కాలికింద ఏమి టది మెత్తగా - ఆ చీకటిచెట్ల వెనక ఆ పచ్చని కళ్ళు ఎవరివి?

అరణ్యాల అంధకారంలోకి - విషపు నాగుల లోతుల్లోకి వారిని ఆ వెర్రిమేఘం వెంట తరుముతూనే వుంది.

ఊపిరి అందని కమల "నన్ను కాల్చేసినా ఇక పరుగెత్తలేను స్వామీ" అంటూ ఒక కత్తుల బండమీద పడి పోయింది

*　　　*　　　*

నిద్రలో పరుగెత్తిన కమల మంచం తన్నుకుని బిడ్డ మీద పడిపోయింది. లేచి కళ్ళు విప్పేసరికి మంచంమీద పిల్లడికి బదులు పిశాచం కన్పించినట్టు అనిపించింది ఆమెకి. పిల్లడికి ఊపిరి సరిగా ఆడడంలేదు. చూపు తగ్గిపోయి కళ్లు తేలిపోయేయి.

"బాబూ కన్నా! కన్నా!! ఏమైంది బాబూ? మాట్లాడవేం?" అని భుజాలు పట్టుకుని కుదిపింది.

కన్న "అమ్మా" అనబోయాడు. విడిన పెదిమలు మూసుకోనిపోయాయి. కాని మాట రాలేదు, ఆ "అమ్మా"

అన్నమాట ఆమె చెవులకి వినిపించలేదు. కాని వినగలిగిన పేగులు కిరకిర చుట్టుకుపోయాయి.

ఆ రోజూ, అంతకుముందు రోజూ కాస్త నలతగా వుంది కన్నకి. అంతే. కాని అంతలోనే విషం కక్కే యీ చీకటిరాత్రి పడగానే ఏ నల్లనాగు కరిచింది? ఏ మహామారి నాలుక చాచింది?

"ఏమైంది? చెప్పు బాబూ - చెప్పు కన్నా - ఎలా వుంది బాబూ? - ఒక్కసారి అనవూ, బాగున్నానే, అని? ఒక్కసారి అనవూ! అను బాబూ - నా తండ్రీ - ఒక్కసారి అను - బతికి వున్నాళ్ళు యిలా నీ దగ్గరే వుండిపోతాను - యింకెప్పుడూ నిన్ను వదిలి వెళ్లను బాబూ - యీ పూట నా దగ్గరే వుండమ్మా అని కాళ్ళకి చుట్టుకున్నా వినకుండా వెళ్ళిపోయాను. - తప్పు చేశాను కన్నా - తప్పుచేశాను...

...కాని...నీకు తెలీదు బాబూ, ఎందుకు వెళ్ళేనో - నువ్వు పసివాడివి - నీకు తెలీదు. నాకోసం వెళ్ళలేదు నాన్నా, నే నెప్పుడో చచ్చిపోయాను.

వెళ్ళింది నీకోసం - తప్పక వెళ్ళేను. కాని, యింకెప్పుడూ వెళ్ళను తండ్రీ - నీదగ్గరే వుండిపోతాను - నేను బాగానే వున్నాను అను తండ్రీ - యిలాగే నిన్ను పట్టుకొనే వుండిపోతాను - యిలాగే చచ్చిపోతాను - ఒక్కసారి అను బాబూ." పిచ్చెత్తిన మనిషిలా ప్రార్థించింది.

కాని కన్న చూపులో బెదురు పోలేదు.

* * *

రిక్షాలో ఆమె - ఒళ్ళో ఊపిరిసలపని పిల్లడు తెగి పోయిన పిగులా వేలాడిపోతున్నాడు.

"స్వామీ - యీ ప్రయాణం - అక్కడికేనా!" ...

తెగిపోయేట్టు పట పట లాడింది రిక్షాచైను.

"క్రిందటి సంవత్సరం సరిగ్గా యిలాగే అతన్ని" రిక్షా వాడు నల్ల వీపులో సత్తుమేకులు కొట్టినట్టు వెన్నెల మెరు స్తోంది.

గూటిలో గువ్వలా ఆమె రిక్షాలో ముడుచుకు పోయింది.

"అక్కడ మందులకి..."

గూటి ద్వారం దగ్గర గూడని చూసిన గువ్వలా ఆమె గజగజ వణికిపోయింది.

"నేను యీదలేను ప్రభూ, ఈ నిప్పులయేరు. నే నెక్కలేను తండ్రీ యీ కత్తుల పర్వతం. నన్ను చంపీ తండ్రీ చంపీ, కావాలంటే ముక్క ముక్కా కోసి, నర నరం తెంపి, మెల్లిగా తాపీగా చంపు. కాని చంపీ, నాకీ బతుకే తరగని మరణం నాకు చావే చల్లని ఆశీస్సని" ఆమె ప్రార్థించింది.

ఆమెకు చావు రాలేదు.

* * *

రాత్రి పావుతక్కువ పదకొండు.

నర్సు సరోజ నిద్రపోతోంది.

కోటీ సింహాచలం నిద్రపోతున్నాడు.

"అమ్మా... బాబూ..."

అమ్మా - బాబూ లేవలేదు.

"తల్లీ"

తల్లి లేవలేదు.

"అమ్మా"

తల్లి ఒక కన్ను విప్పింది.

"తల్లీ"

అమ్మ రెండో కన్ను విప్పింది.

"అమ్మా - తల్లీ"

అమ్మ తల్లి కళ్ళు మూసేసుకుంది.

ఆవిడ నిద్ర లేచేసరికి ఐదు నిమిషాలు పట్టింది. సంగతి తెలియ చెప్పేసరికి మరో ఐదు నిమిషాలు పట్టింది, కమలకి.

"ఎప్పట్నుంచీ ఈ రోగం!"

"ఎప్పట్నుంచో లేదు తల్లీ. నిన్న కొంచెం నలతగా వున్నాడు. అంతే. ఈవేళ కాస్త వెచ్చతగిలింది. రాత్రి మామూలుగానే పడుకున్నాడు. ఇంతలోనే ఈ మాయరోగం వచ్చింది."

నర్సు ఆమెని పరీక్షగా చూసింది.

ఆమె ఒంట్లో అర్ధ శేరు మాంసం లేదు.

పిచ్చి ఎత్తబోయే మనిషిలా వుందామె.

ఆమెకు నోరు నవ్వటానికి కాకుండా ఏడవటానికే భగవంతుడు యిచ్చినట్లుంది.

వేషం వేయించినా దాసి వేషానికే తగిన మనిషిలా వుంది.

పీడకల వాస్తవం ఐన మనిషిలా వుంది.

"ఇంకెక్కడికైనా తీసికెళ్ళలేక పోయేవా!"

వల్లకాడు తప్ప వెళ్ళడానికి రెండో చోటు లేని మనిషిలా మాట్లాడకుండా వుండిపోయింది.

"సింహాచలం..." నర్సు సినిమాలో హీరోయిన్‌లా పిల్చింది. సింహాచలం లేవలేదు. విలన్ లా పిల్చింది. అతను లేవలేదు. ఆడపులిలా అరచింది. ఆతను లేచాడు.

"డ్యూటీ డాక్టరు పిలు"

సింహాచలం వెళ్ళేడు. వెళ్ళిపోయేడు.

"అమ్మా, కొంచెం తొందరగా..."

"నేనేం చేసేదమ్మా? నేన్నర్సుని" డాక్టర్ ....డాక్టర్ రావాలి! డాక్టర్ రాలేదు.

"డ్యూటీ రూములో లేరు" సింహాచలం అన్నాడు.

"ఎందుచేత లేరు? ఇంద, ఈ మెమో పట్టుకెళ్ళు."

మెమో డ్యూటీ రూంలో డాక్టరుని పుట్టించలేదు.

"సినిమాకి వెళ్ళేరు_" సింహాచలం వచ్చేశాడు.

"అమ్మా, పిల్లాడికేదో అయిపోతోంది.

"అది అంతే, వూరుకోమ్మా - సినిమాకి పట్టుకెళ్ళు మెమో....నువ్వుకాదు. సింహాచలం నువ్వు.

సినిమాకి వెళ్ళిన డాక్టరుకి కాకినాడనుండి వచ్చిన ఫస్టియరు ఖాతాపిట్ట కనిపించింది. కనిపించి డాక్టరు భుజం మీద వాలింది.

పిట్టా, డాక్టరు బీచికి వెళ్ళారు. ఆ సంగతి వాళ్ళకే తెలుసు.

గంటన్నరకి సింహాచలం వచ్చాడు. సినిమాలో లేడు. ఇంటికాడ లేడు.

"ఎవరు డ్యూటీ డాక్టరు?"

"మేథ్యూబాబు"

"అన్నిచోట్లా చూడు.

లైబ్రరీలో వున్నారేమో తీసుకు రా"

"లైబ్రరీనుంచి మేథ్యూబాబు రాలేదు. రెగ్గిబాబు వచ్చాడు వంటిగంటకి. అతను ఖద్దరు ఫేంటు, ఖద్దరు స్లేకూ తొడుకున్నాడు. అతని ముఖం అతి మంచివాని ముఖంలా దయతోను, తెలివితోనూ కళకళ్ళాడుతోంది. వున్న వయసు కంటే ఐదు సంవత్సరాలు ఎక్కువ కనిపిస్తాడు అతను. అతని ముక్కు పక్కని సన్నగీతలు అప్పుడే లోతు బారుతున్నాయి.

అతని కళ్ళూ, ముక్కూ మెరగ్గానే వున్నాయి. అతను తెల్లగానే వున్నాడు. పొడుగ్గానే వున్నాడు. అతని జుత్తు నల్లగానేవుంది. అతను అందగాళ్ళలోనే లెక్క, అతని బేరింగులో ఒక డిగ్నిటివుంది.

అతని కళ్ళజోడు ఫారిన్ ది.

కళ్లజోడు ఖరీదైనదే.

జేబురుమాల సిల్కుదే.

అయినా అతని మొహంమీద "మంచివాడు" అనే బోర్డు కట్టినట్టుంది. అతను ఆఫీసరు సీట్లో కూర్చునివున్నా ఎవరూ సరాసరి వెళ్ళి మాట్లాడ్డానికి మొహమాటపడరు. అతను ఎంతపెద్దకార్లో కూర్చున్నా, అతన్ని లైము అడగటానికి ఎవరూ భయపడరు, అతను ఏ రోడ్డుమీదనున్నా,

అతన్ని డబ్బు లడగటానికి ఏముష్టివాడు జంకడు. అతని లాంటి తోబుట్టువు వుంటె బావుండుననిపిస్తుంది ఎవరికైనా.

"ఇతను ఎప్పుడూ అబద్దం ఆడడు. ఎన్నడూ ఏ పాపం చెయ్యడు. ఎవరి కే సహాయం కావాలన్నా కాదనడు" అనిపిస్తుంది అతన్ని చూస్తే.

అతను వార్డులోకి వచ్చేసరికి బెంచిమీద కూర్చున్న కమల కనిపించింది.

భర్తశవాన్ని చూడలేని పెళ్ళికూతురిలా ఆమె చేతుల్లో మొహం దాచుకుంది.

నువ్వు చస్తే నీ పెళ్ళాం యిలా అయిపోతుందేమోనని నువ్వు భయపడేట్లు వుంది ఆవిడ.

ఆమెకు ముప్పై ఏళ్ళుండొచ్చు. కాని నూరేళ్ళూ నిండిపోయిన మనిషిలా వుంది. ఆమె కట్టుకున్న అద్దెచీర పూర్తిగా మాసిపోలేదు.

డాక్టర్ని చూసిన ఆమె వినయంగా లేచి తల దించుకొని నిల్చుంది — చెయ్యకూడని పనిచేసి దొరికిపోయిన దానిలా సిగ్గుకంటే ఎక్కువ భయపడుతూ నిల్చుంది.

గొప్పింటి వాళ్ళింటికి పెళ్ళికి, చిన్ననాటి పరిచయంతో వెళ్ళి, వెళ్ళినందుకు విచారిస్తున్నదాన్లా యిబ్బందిగా, అపోలజిటిక్‌గా నిల్చుంది. బల్లమీద గుడ్డక్రింద పిల్లడు జబ్బుమూటలా వున్నాడు.

అతని పక్క నిల్చున్న కమల చిన్న జబ్బు పక్కన పెద్ద జబ్బులా నిల్చుంది.

వస్తూనే, పేషెంటు నాడి చూస్తూనే, డాక్టర్ రెగ్గి

థియేటరు రెడీ చేయనందుకు నర్సు సరోజనిని నిందించేడు. "మనుషులంతా ఒకటేనని మీకు ఎప్పటికి తెలుస్తుంది! యిప్పుడు జరగకూడనిది జరిగితే ఎవరిది పూచీ!" అని విసుక్కున్నాడు.

వెంటనే పేషెంటుని ఎత్తుకొని థియేటర్ పక్క రూములోకి పరిగెత్తేడు.

ఆగిపోయిన యుద్ధం మళ్ళీ మొదలైనట్లు ఆస్పత్రి మేలుకుంది. థియేటర్లో లైట్లు వాన కడిగిన నక్షత్రాల్లా కళకళ్ళాడేయి.

కమల కళ్ళలో ఆశా నిరాశలు, "సీసా" (Sea saw) ఆడుకుంటున్నాయి.

"కిందటేడు - సమంగా యీ ఆస్పత్రిలోనే - యీ టైముకే - ఇలాంటి డాక్టరు బాబే...."

పెద్ద ఇళ్ళలో ఏడవకూడదని తెలిసిన పెద్ద మనిషిలా ఆమె కళ్ళలో నీళ్లు అవుతోవా లనుకుంటోంది. నోటిలో కుక్కుకున్న ఆమె చీర ఎర్ర అంచు రక్తం కక్కుకున్న మనిషి నోటిదగ్గర రుమాలులా వుంది.

పది నిమిషాలైంది.

మెళ్ళో స్టెతస్కోపుతో, చేతిలో నోటుబుక్కు, కళ్ళలో ఆత్రుతతో రెగ్గీ రూమ్‌లోంచి బైటకి వచ్చేడు.

కమల ఒక అడుగు ముందుకు వేసి "బాబూ ఎలా-" అనీ, "వుంది" అనలేక పోయింది.

"ఫర్వాలేదు" అన్నాడు రెగ్గీ. తన ఆత్రుత ఆమె

అపార్థం చేసుకున్నట్టు చూస్తూ — కాని ఏదో దుర్వార్త చెప్పలేనివాడిలా బాధ పడుతున్నాడు అతను.

"అమ్మా ... ఈ మందులు ... ఆ ఎదురుషాపులో ... చచ్చిన పిల్లాడికి సుంకం కట్టమన్న హరిశ్చంద్రుడి కాఠిన్యం అతనికి లేదు.

"బాబూ...." నన్ను నిలువునా కాల్చినా, నాలుగు డబ్బులు రాలవని ఆ "బాబూ" అర్థం.

"ఫర్వాలేదమ్మా, నాదే పొరపాటు. నిన్నడగకుండా ఉండవలసింది - స్టాకునుండి తేవడానికి ఆలస్యం అవుతుం దేమోనని" - యింకెప్పుడూ పాపం చెయ్యనని దేవత దగ్గర ప్రమాణం చేస్తున్నవాడిలా అన్నాడు.

సింహాచలం డాక్టరు రాసిన మందులు తేవడానికి పరుగెత్తేడు.

రెగ్గీ కమల కళ్ళల్లోకి దీక్షగా చూస్తున్నాడు. అయినా కమలకి యిబ్బంది అనిపించలేదు.

"తల్లీ ! నువ్వేం అనుకోకపోతే..."

"అడుగు బాబూ" అన్నట్టు చూసింది.

"నీ...ఆ పిల్లడి తండ్రి...." మరి అడగలేకపోయేడు.

"కాలిపోయేడు." చచ్చిపోయేడు అననందుకు ఆమె తనని తనే నిందించుకుంది. "అయ్యోపాపం. ఐయామ్ సారీ. ఎక్స్ట్రీమ్లీ సారీ" ఇంగ్లీషు ఆమెకు రాకపోవచ్చుని తెలుసుకోలేని వాడిలా విచారించేడు.

"మరి నువ్వు .... నీకు ? ..."

"రికార్డు డాన్సులు..." ఒకప్పుడు చేసేది. ఇప్పుడు పేవ్ మెంటు పువ్వు.

మొగ పంజాలకి దూది బొమ్మ.

"Iam Sorry" అనలేదు రెగ్గీ. కాని ఆ ప్రశ్న వెయ్యకుండా వుంటే బావుండు ననిపించింది అతనికి.

కాని తన వృత్తి చెప్పేశాక, తన దైన్యం తో బుట్టు వుతో చెప్పుకున్నట్టు కమల మనస్సు తేలికపడింది.

తర్వాత నిమిషాలు తొందరగా గడిచిపోయేయి, కమలకికూడా.

సింహాచలం మందులు తెచ్చేడు. "తండ్రీ!"

థియేటర్ రెడీ అయింది! "భగవాన్!"

ఆపరేషను దుస్తుల్లో అంతరిక్ష యాత్రికుడిలా రెగ్గీ రూములోంచి వచ్చేడు.

"నా బిడ్డను కాపాడు తండ్రీ" సైలెంట్ ప్రేయర్.

స్ట్రెచ్చరుమీద పిల్లడ్ని థియేటర్లోకి తీసికెళ్ళేరు.

"నన్ను తీసుకుపో, స్వామీ"....

• • •

ఆపరేషను మొదలుపెట్టే ముందు పేషెంటు పల్స చూసిన నర్స్, "డాక్టర్" అని పిల్లడు పిశాచమైపోయినట్టు భయంతో కేకపెట్టింది.

"షటప్! చెప్పింది చెయ్యి. చేతకాకపోతే బయట తగలడు." రెగ్గీ కసిరాడు.

ఫస్ట్ యిన్‌సిషన్ - కంఠంమీాద మొదటి కత్తి కోత పుస్తకాల్లో చెప్పినట్టే వచ్చింది.

* * *

మనుషుల మంచితనం మీాద తిరిగి నమ్మకం కుదురుతున్న దానిలా మనోబలంతోనూ, ధైర్యంతోనూ, ఆ నమ్మకం ఒకసారి పోగొట్టుకున్నందుకు చింతిస్తున్న దానిలా విచారిస్తూనూ కూర్చుంది కమల.

తోపుడు బళ్ళల్లో చిన్న పిల్లల్లాగా ఆవిడ కళ్ళముందే రెండు ఆక్సిజను సిలండర్లు థియేటర్లోకి వెళ్ళాయి.

"నాలాటి దాని....రికార్డు డాన్సరు...చవకబారు... దాని కొడుక్కి—కూడా ... దేవుడున్నాడు."

ఖరీదైన వైన్ సీసాల్లా బ్లడ్‌ప్లాస్మా సీసాలు పట్టుకొని థియేటర్లోకి పరిగెత్తింది మరో నర్సు.

"ఇంతమంది నర్సులు .... ఇన్ని మందులు యింత మంచి డాక్టరు ... యిప్పుడేమైపోయినా ... భగవాన్... ఏమిటీ తప్పుడు ఆలోచన..." భగవంతున్నాడు.

* * *

ఆపరేషను పూర్తి అయిపోయింది. డాక్టర్ రెగ్గీ ఆపరేషన్ దుస్తులు విప్పకుండానే థియేటరు బైటికి వచ్చి, తిన్నగా కమల దగ్గరికి వెళ్ళి, ఆమె భుజాలమీాద అతి చనువుతో చేతులు వేసేడు.

"నీ మాంగల్యం తెగిపోయింది" అని కూతురితో చెప్పవలసి వచ్చిన తండ్రిలా అతను కుమిలి పోతున్నాడు.

"ఐ హేవ్ డన్ మై బెస్ట్. కాని లాభం లేకపోయిం దమ్మా."

* * *

తర్వాత రెగ్గేవే తల్లినీ, పిల్లడినీ రిక్షాలు కట్టించి, సింహాచలాన్ని సాయం యిచ్చి పంపించేడు.

ఆ బాబే అలా చెయ్యకపోతే - ఆమె దగ్గరున్న రెండు రూపాయలూ రిక్షాలకే అయిపోయేవి.

ఈ జరీ మొగ్గని,

ఈ కెంపుల కుప్పని,

"పాలిచ్చిన చేతుల్లోనే పాతుకోవాలి తండ్రీ!"

"మీ ధనవంతుల్లో నూటికి ఒక్కడు నీలాటివాడుంటే మీ అడుగుల నీడల్లో బ్రతికేస్తాను." అని మనసులోనే దీవిస్తూ ఆమె పిల్లడ్ని చేతిలోకి తీసుకొని నిలబడింది.

చచ్చిపోయిన క్రీస్తుని పట్టుకొని ఏడుస్తున్న మేరీలా వుందామె.

"వస్తాను బాబూ" కృతజ్ఞతతో నిండిపోయిన గుండె అననివ్వలేదు.

* * *

"అదుగో తోక అంటే యిదుగో పులి అనే యీ బేహా పరక పత్రిక వెధవ లున్నారే - అసలు పులి దొంకితే

వదిలేస్తారా! యీ పాటికి నా మానం బజార్లో అమ్మేసి వుందురు. రెగ్గీ కాపాడి వుండకపోతే —" అన్నాడు మేత్యూ.

"దాని కేముందిలే —" తన టెరీవూల్ పేంటుమీద పడిన చిప్స్ ముక్కని ఎడమచేతి చూపుడువేల్తో మీటుతూ అన్నాడు రెగ్గీ.

"యింతకీ యీ పార్టీ దేనికి?

రెగ్గీకి, ఎ మిలియన్ థేంక్స్ పర్ ది పీ. యమ్ కృతజ్ఞతలు తెల్పేడు మేత్యూ.

"అంటే!" కంట్రాక్టరు ఆశ్చర్యపోయేడు.

పి. యమ్. అంటే పోస్టు మార్టమ్.

అంటే!!" కంట్రాక్టరు యింకా ఆశ్చర్యపోయేడు.

"అంటే బెంచీమీదే కునికేసేడు కుర్రవెధవ అని"

—:o:—